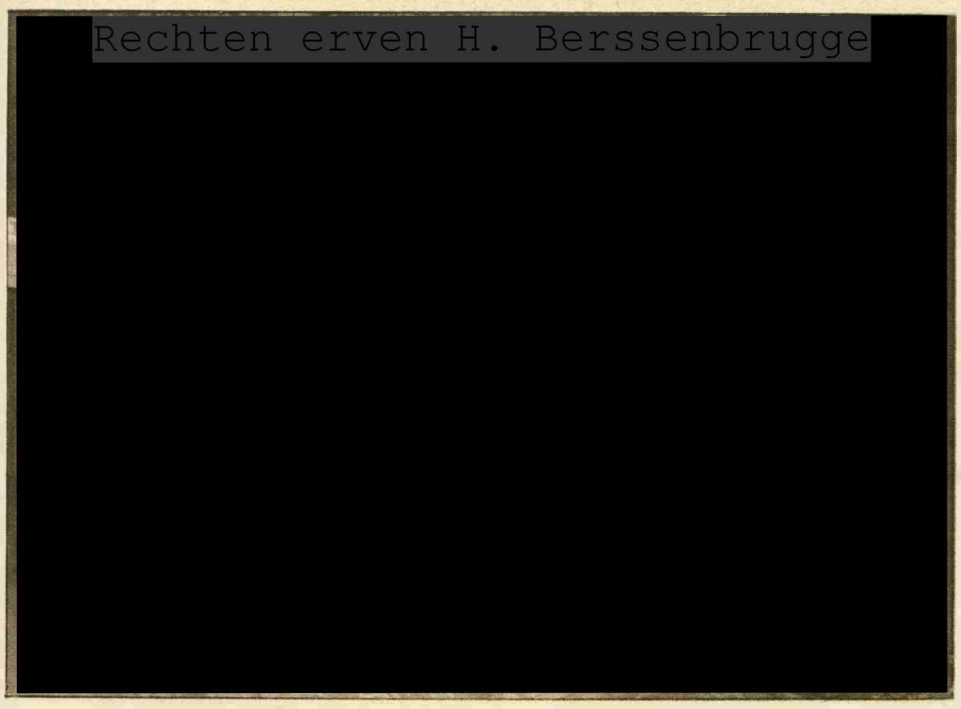
Rechten erven H. Berssenbrugge

„DE ZWEVENDE MAAGD".

In den grooten Schouwburg te Rotterdam wordt voor volle zalen door het Rotterdamsch Tooneelgezelschap opgevoerd de nieuwe klucht in 3 bedrijven van de schrijvers van De Spaansche Vlieg: „De zwevende maagd". Onze foto geeft een tooneeltje uit dit zeldzaam vermakelijke stuk. Van links naar rechts: Chrispijn Jr.; Hunsche; Poolman en Engelen. *(foto Berssenbrugge)*

„Z'N EXCELLENTIE".

Door de N. V. „Het Tooneel" wordt in het Paleis voor Volksvlijt te Amsterdam ten tooneele gebracht de comedie in 3 bedrijven van A. Nagy: „Z'n Excellentie." De vertaling — die uitstekend is bewerkt — is van den heer Adolphe Engers. Het eerste bedrijf brengen wij hierboven in beeld. V. l. n. r.: August Meyers - Dr. Arped Hymyadi; Van der Werf - Nieuwsgierige; Karel Baars - Lanyr (Insp. v. Pol.); Henri Brondgeest - Daniël Benke; Louis Saalborn - Graaf Desider Barozy (minister); Julia de Gruyter - Marie; Louis van Westerhoven - Concierge; Gerard Robbers - Journalist; Marie Holtrop - Mevrouw Benke. *(foto Couvée)*

Eindelijk waren alle toebereidselen gereed; gelukkig, want de werkeloosheid in het vreeselijke klimaat van Centraal-Afrika was hem ondraaglijk. Na den avond voor zijn vertrek alles geïnspecteerd te hebben, keerde hij voor het laatst in het kleine hotel terug om Marion een brief te schrijven met het bericht dat hij naar het binnenland vertrokken was.

Zijn kamer was in 't duister, toen hij binnenkwam en hij mompelde een verwensching over de zorgeloosheid van zijn bediende, toen hij plotseling verschrikt bleef stilstaan. Er was iets — iemand — in het vertrek en de angst over iets onbekends, over een geheimzinnig wezen, welks tegenwoordigheid hij voelde, maar niet zien kon, beklemde hem den adem.

„Wie is daar?" vroeg hij scherp. Hij verwachtte nauwelijks antwoord, want hij had het gevoel, dat hetgeen tegenwoordig was, niets menschelijks had.

Toch kwam er een antwoord en de stem die sprak was die van zijn dooden vriend.

Die schok was te sterk! Was hij gek? Hij deinsde achteruit, wreef zich met de hand over het voorhoofd. Toen al zijn geestkracht bijeenverzamelende stapte hij toe op de plek, vanwaar hij de stem gehoord had. Daar voelde hij een uitgestoken hand, een hand van vleesch en bloed en klonken hem woorden in de ooren van blijde begroeting.

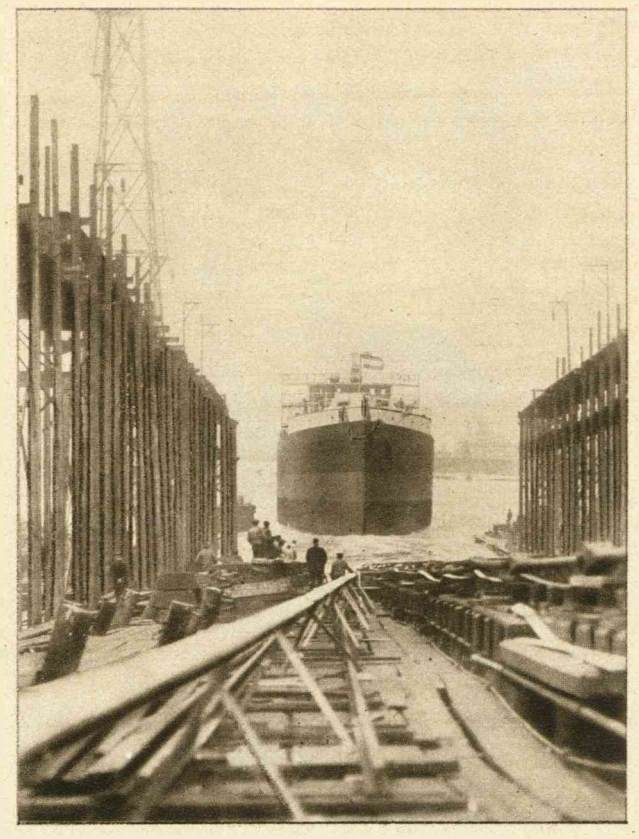
En toch — toch kon hij een gevoel van vrees, van onwerkelijkheid der dingen niet van zich schudden. Hij probeerde een lucifer aan te steken. Hij zou beter begrijpen als hij zien kon.

„Laat dat," klonk de stem van Harold. „Laat mij in het donker!"

Charlie gehoorzaamde en de dikke duisternis rondom hem bestendigde zijn gevoel van vrees en onwerkelijkheid.

En in deze gemoedsstemming hoorde hij een vreeselijk verhaal: hoe de expeditie op een nacht door een bloeddorstige horde van inboorlingen was overvallen; hoe in de algemeene vlucht die volgde allen ontsnapt waren, behalve Granville en hoe hij door de wilden gevangen genomen en op de gruwelijkste wijze gepijnigd was. Van zijn ontsnapping had hij geen goed begrip; de vreeselijke mishandelingen, de onduldbare pijnen hadden hem eindelijk het bewustzijn doen verliezen en toen hij weer bij kennis kwam, bevond hij zich te Loango. Hier werd hij verpleegd in een hospitaal onder een aangenomen naam, hier kreeg hij het leven terug, dat hij bijna verloren had en hier hoorde hij van Bicknell's expeditie, en had hij zich gehaast zijn vriend op te zoeken om hem van die gevaarvolle onderneming te doen afzien.

Er was iets onuitsprekelijk huiveringwekkends in de situatie: zittende in ondoordringbare duisternis, luisterende naar de vreeselijke geschiedenis van een man die als 't ware uit den dood verrezen was. Het afgrijselijke wat Granville ondervonden had greep zijn vriend diep

TEWATERLATING „OMBILIN".

Woensdagmiddag werd met gunstig gevolg van een der hellingen der Nederlandsche Scheepsbouw-maatschappij te Amsterdam te water gelaten het stoomschip „Ombilin", in aanbouw voor de Koninklijke Paketvaart-Maatschappij aldaar. Het schip is geheel van staal en is het grootste kolenschip in de vloot der Paketvaart-Mij. Tevens is het 't eerste schip voorzien van topzij-tanks, dat in Nederland gebouwd is. *(V.F.B.)*

in de ziel. Hoe zou Marion hieronder zijn? Deze gedachte trof hem als een kaakslag.

„Je hebt Marion natuurlijk geschreven?" vroeg hij.

Er was een oogenblik een beklemmende stilte, toen klonk Granville's stem kort en hard:

„Neen!"

Bicknell zweeg. Het was even duister in zijn brein als rondom hem. Eindelijk sprak Granville weer.

„Voor Marion, voor de geheele wereld behalve voor jou, maar vooral voor Marion, ben ik dood!"

Het bewustzijn van iets vreeselijks snoerde Bicknell de keel toe.

„Waarom?" bracht hij er met moeite uit.

„Maak licht — dan zul je het zien!" Er was onmiskenbaar angst in Granville's stem.

Bicknell gehoorzaamde als in een droom; hij scheen de macht over zichzelven verloren te hebben en werd geheel beheerscht door een intensen angst. Eindelijk brandde het licht en keerde hij zich om als gesuggereerd.

Wat . . !

Groote zweetdruppels parelden op zijn voorhoofd en hij beefde van het hoofd tot de voeten. — Daar voor hem in een lagen stoel zat een man, kreupel, verminkt, verschrompeld, het afgewende gelaat in de handen verborgen.

„Je gelaat!" hijgde Bicknell. „Laat me je aangezicht zien!"

Langzaam nam Harold Granville de handen weg en keek op. De eene helft van het gelaat had nog de jeugdige, knappe trekken, die Charlie zoo goed kende. De rest . . . . Groote Hemel! Wat was dat? Was 't een hallucinatie? Kon een mensch zich zoo iets afschuwelijk weerzinwekkends denken? Was 't mogelijk dat dit ooit een menschelijk gelaat geweest was? Hij kòn dit niet langer aanzien en met een snelle beweging draaide hij het licht uit, zoodat de weldadige duisternis hen weer omsloot.

Het was langen tijd stil in de kamer.

„Wat was 't?" vroeg Bicknell eindelijk.

„Vuur!... Ze wilden mij verbranden... Ik weet niet hoe ik ontkwam."

De stem was een verademing, 't was Harolds stem; het wezen daar in het licht had nauwelijks iets menschelijks meer.

„Marion breekt haar hart voor jou," zei Charlie, bijna werktuiglijk.

„Beter dan voor haar leven verbonden te zijn aan . . . . dit!"

„Zij bemint je! Zij zal het dapper onder de oogen zien!"

„Zij moet het nimmer weten; ze zal het nimmer zien!"

Het onwerkelijke gevoel van een nachtmerrie kwam terug. Het duurde voort den geheelen, stillen Afrikaanschen nacht, terwijl zij daar zaten en plannen bespraken. En al dien tijd vreesde Bicknell, meer dan hij ooit eenig ding gevreesd had, dat de nieuwe dag het gordijn der duisternis zou opheffen en hij dien man weer zou moeten zien.

Goed beschouwd was het toch maar beter de dingen te laten, zooals zij waren. Het pensioen dat Marion van de Maatschappij genoot, was ruim voldoende voor haar behoeften. De grootste smart was voorbij en de weldadige Tijd zou de wond heelen. Zij zou gespaard blijven voor het afgrijslijke dat hij verduurde. Neen, geen enkele vrouw die liefhad kon haar beminden man in zoo'n ellendigen toestand zien en haar verstand behouden.

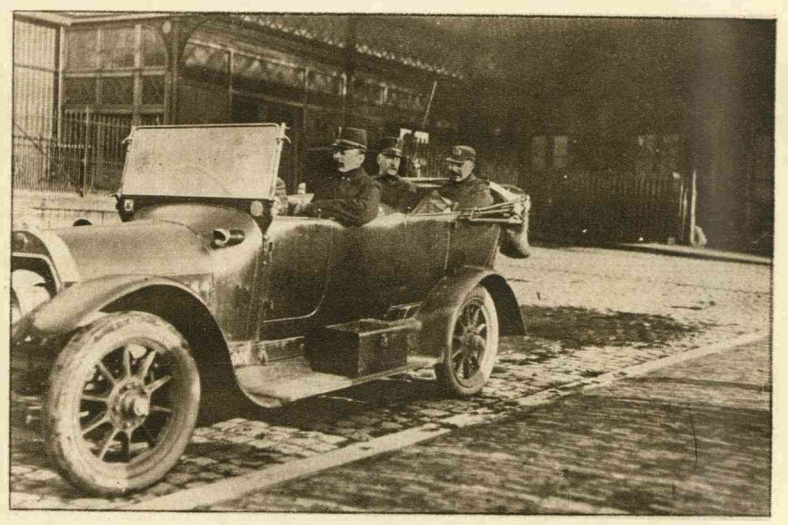
Zoo stoomde Bicknell dus met een volgende boot alleen naar Engeland terug, met zich nemende eenige bloemen, die groeiden langs de veranda van Granville's huis te Loango. Harold had ze geplukt en er was gemakkelijk hierover een eenigszins geloofwaardig verhaal te bedenken. Nochtans schrok Bicknell terug voor een ontmoeting met Marion en voor een beantwoording van haar vragen.

Hij behoefde echter niet bevreesd te zijn. Marion was kalm en vroeg hem weinig, haar wonde was nog te rauw

INSPECTIE VAN HET MAASSTATION TE ROTTERDAM.

Woensdag 10 November heeft Generaal-majoor A. L. Klerk de Reus een inspectie gehouden over het Maasstation te Rotterdam. Hierboven Z.Exc. terugkeerend naar zijn auto.

INSPECTIE VAN HET MAASSTATION TE ROTTERDAM.

Kolonel L. W. v. Hoek (territoriaal bevelhebber van Z.-Holland) en de reserve-luitenant-kolonel v. d. Generalen Staf C. F. H. Tückermann, keeren, in 't gevolg van Generaal Klerk de Reus terug van de Inspectie. *(foto's v. d. Ende)*